Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına : Behice BORAN ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Neşet Kocabıyıkoğlu ● Yönetim Yeri: Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 42/3, Maltepe - ANKARA ● İstanbul Bürosu : Piyerloti Cad. 21/3A ● Yıllık Abone bedeli: 55 TL. ● Baskıya hazırlayan: ÇIĞ Yayıncılık Ltd. Şti. Tel: 17 97 04 ● Baskı, Daily News Web Ofset Tesisleri.

SAYI: 23
18 ŞUBAT 1978
250 kuruş

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

Bunalımın aşılması için

● Tekelci sermayenin egemenliğinin kırılması,
● İşsizlik ve pahalılığın önlenmesi, üretimin arttırılması,
● Halkın yaşam düzeyini yükseltecek köklü ekonomik ve sosyal tedbirlerin alınması,
● Ekonomide dışa bağımlılığa son verilmesi

gerekmektedir

● Güvenoyu aldıktan üç hafta sonra CHP hükümeti MC'nin bütçesini olduğu gibi kabul edip sonra da halka karşı ekonomik önlemleri yürürlüğe sokmağa başladı

● Devlet adamlarının Ecevit gibi "tasarruf" tan söz ettikleri her kapitalist ülkede bunun ardından sabit gelirli emekçi kitlelerin yoksullaşması gelmiştir

EKONOMİ DARBOĞAZDA!

Faturayı kim ödeyecek?

Güvenoyu alalı üç hafta geçmiş bulunan CHP hükümeti, MC'nin bütçesini olduğu gibi kabul ettikten sonra, halka karşı çeşitli ekonomik önlemleri hızla yürürlüğe sokmaya başladı.

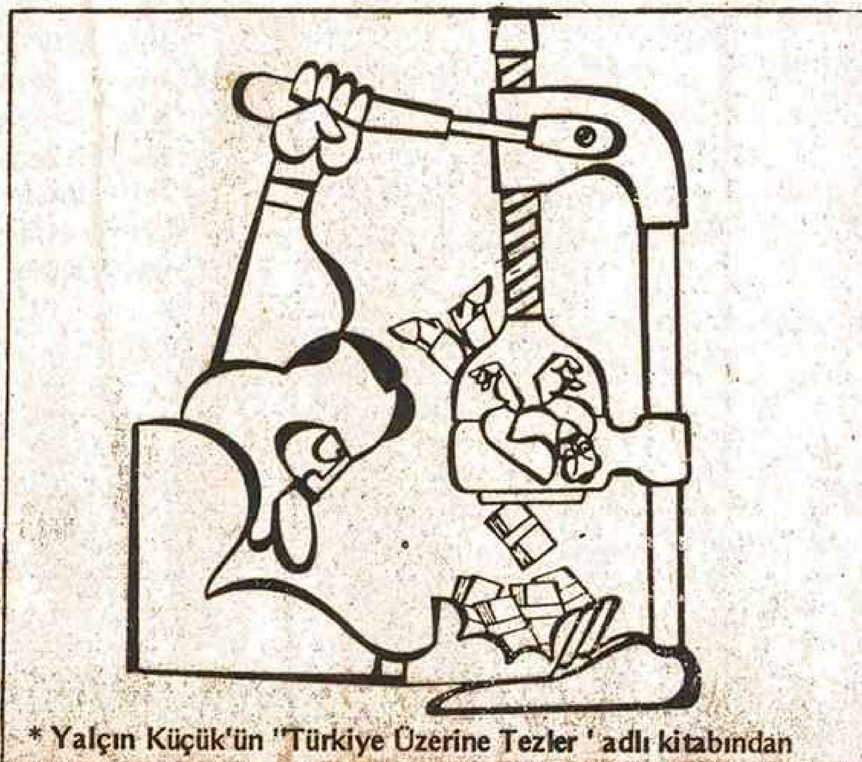
Yerli tekellerin ve bağlı oldukları emperyalist dünyanın, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ekonomik darboğazdan çıkabilmesi için dayattıkları önlemler yeni hükümetçe de aynın benimsendi.

Bu önlemlerin başında, üretimin azaltılması, yatırımların durdurulması gelmektedir. İşsizliği daha da körükleyecek ve ekonominin dışa bağımlılığını pekiştirecek bu tür önlemlerin yanı sıra, işçi ücretlerinin "dondurulacağı" konusunda da hükümetin çeşitli bakanlarının açıklamaları son günlerde basında yer aldı.

ECEVİT İTİRAF EDİYOR

11 Şubat günü basında yer alan açıklamasında Başbakan Bülent Ecevit, sık sık "tutumluluktan" söz etti. Bu açıkla-

(Devamı sayfa 4'te)

* Yalçın Küçük'ün "Türkiye Üzerine Tezler" adlı kitabından

CHP'li Maliye Bakanı Müezzinoğlu, büyük patron Eczacıbaşı ile..

Anarşinin hesabını CHP değil işçi sınıfı soracak

Kontr-gerilla konusu unutturulmak isteniyor

Geçtiğimiz haftalarda yoğunlaşan ve bir ara Ecevit-Demirel arasında yoğun bir söz düellosu biçimini alan "Kontrgerilla var mıdır, yok mudur" tartışmaları birden küllendi.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, zamanın Başbakan yardımcısı Sadi Koçaş tarafından, Genel Kurmayın emriyle ve MİT'in girişimiyle kurulmuş olduğu açıklanan kontrgerilla, sıkıyönetim dönemi sanıklarının birçok ifadesinde yer aldığı gibi, Ecevit'in de çeşitli konuşmalarında değindiği bir konu olmuştu.

Faşist Hareket Partisi ve "Ülkücü" derneklerle içiçe ve işbirliği içinde faaliyetlerini yürüten böyle bir cinayet ve işkence örgütü, politikacılar ondan nasıl söz ederse etsinler, ne gibi adlar takarlarsa taksınlar, emperyalizme bağımlı bütün ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de vardır. Bu örgüt, tekelci büyük sermayenin emekçi halkın mücadelesine yönelik bastırma ve terör operasyonlarının, kendi kontrolündeki devlet aygıtıyla nasıl bütünleştiğinin açık bir belirtisidir.

Kontrgerilla konusunun unutturulmaya çalışılmasının ardında, tüm faşist saldırı ve cinayetlerin tertipçisinin bu işbirlikçi, tekelci büyük sermaye sınıfının olduğunun unutturulması çabası yatmaktadır.

"Anarşi"nin hesabı sorulacaksa, bu hesabı verecek olan işbirlikçi, tekelci büyük patronlardır. Bu hesabı da CHP değil, işçi emekçi sınıflar bir gün elbet soracaktır.

İşte Uludağ işte Van!

ULUDAĞ'da kışın ve karın zevkini çıkartanlar arasında MHP'li eski Gümrük ve Tekel Bakanı Gün Sazak da bulunuyor. İkiyüzlü faşistler "yoksulluk" ve "sömürü" propagandasını utanmazca sürdürüyorken, bir yandan da keyiflerini ihmal etmiyorlar. Patronlar ve uşakları Uludağ'da sefahat alemlerini sürdürürken, yoksul halk bastıran kış yüzünden kan ağlıyor.

Kış, patronlara eğlence, halka ölüm ve hastalık getiriyor

Yurdumuzun dört bir yanında bütün şiddetiyle süren kış ve kar, Doğu ve Güneydoğu'da hastalıklara ve ölümlere yol açarken, sömürücüler, patronlar ve uşakları Uludağ otellerinde milyonlar harcayarak sefahat ve kumar alemleri yapıyorlar.

Hâlâ bitirilemeyen ve çevrenin özelliklerine hiç uymayan Van deprem konutları müteahhitleri zengin etti. Ancak, binlerce yoksul köylü daha hâlâ çadırlarda soğuk ve açlıkla boğuşarak yaşıyorlar. Kar yüzünden binlerce köyün çevreyle bağları kesilmiş durumda. Hastalıklar git gide yayılıyor. Ancak, ne doktor, ne ilaç bu unutulmuş yurt köşelerine ulaşamıyor. Çığ altında kalıp ölenler, soğuktan donanların haberleri her gün gazetelerde yer alıyor.

Çaldıranlı deprem felaketzedesi Abdülbari Eryıldırım

"Depremi atlattık ama kışı atlatabilecek miyiz?"

● On çocuğuyla çadırda yaşıyor

Deprem bölgesinde yeni evler yapılmış duvarlar boyanmış, ancak kapı ve pencereleri takılmadığı için binlerce felaketzede çoluk çocuk karların altında kalan çadırlarda kalıyorlar

TÖB-DER'in düzenlediği "Demokratik Eğitim Kurultayı" yapıldı

Eğitim ve öğretim demokratikleştirilmelidir

TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı 4-10 Şubat tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Kurultay'a bildiri sunan çeşitli kitle örgütleri ve eğitimciler Türkiye'de eğitim ve öğretimin demokratikleştirilmesi sorununu tartıştılar. Bu yolda atılacak adımların, yapılması gereken işlerin tek tek ele alındığı Kurultay, eğitimin demokratikleştirilmesi mücadelesinin genel çerçevesinin belirlenmesi amacını taşıyordu.

(Devamı sayfa 4'te)

İki önemli kuruluş yıldönümü

13 Şubat 1961'de kurulan TİP, Temmuz 1971'de 12 Mart faşizmi tarafından kapatılmıştı

(4. Sayfada)

13 Şubat 1967'de kurulan DİSK'in 11. yıldönümü törenlerle kutlandı

(3. sayfada)

FAŞİSTLER DÖKTÜKLERİ KANLARIN HESABINI VERECEKLER

Yerel seçimlerde Türkiye İşçi Partisi listesinden aday olan, Ankara belediye işçisi, Genel-İş üyesi İsmail Şahin geçtiğimiz hafta öldürüldü. Mücadelesi ve kararlılığıyla çevresinde haklı bir saygınlık kazanan İsmail Şahin örnek bir işçi önderiydi. Şahin'in ölüm haberi bütün gazetelerde yer aldı. Ama hiç birinde

(Devamı sayfa 4'te)

Onbeş günde bir

İmtiyazsız, sınıfsız...

Yasalaşma yolunda adım adım ilerleyen bir "teklif" Millet Meclisinden geçerek sessiz sedasız Senatoya kadar geldi. Birkaç gazete konuya el atmasaydı kimseciklerin ruhu bile duymayacaktı.

Eski milletvekili ve senatörlere, Meclis'te bulunup görüşmelere katılmak ve maaş almak dışında, diplomatik pasaporttan trende bedava yolculuğa kadar halen milletvekili ve senatör olanlara tanınan her türlü ayrıcalık, yani imtiyaz ve muafiyetlerden yararlanma olanağını verecek olan yasa teklifinden bahsediyorum. Bu teklif daha önce yasalaşmış, ancak Cumhurbaşkanının vetosuna uğramıştı. Şimdi yeniden ve ikinci bir vetoya yer kalmaması için, bir kelimesi veya virgülü dahi değiştirilmeden ilgili komisyon ve genel kuruldan geçip Senatonun yolunu tuttu. Görünüşe göre orda da bir değişikliğe uğrayacağa benzemez.

Bizde zaten, oldum olası her konudaki işlerini yürütmek bakımından milletvekili veya senatör sıfatının yarattığı manevi ağırlıktan yararlanmak isteyenler pek çoktur burjuva partileri içinde...Tabii buna "memlekete hizmet aşkı" gibi pek parlak giysiler giydirilmesi hiç ihmal edilmez ama, herkes bilir kazın ayağının öyle olmadığını.

Nihat SARGIN

(Devamı sayfa 4 te)

Bursa'da GÖREV satışı polisler tarafından engellendi

Gazetemiz "Görev" bildiğiniz üzere bir dağıtım şirketi yerine, TİP üyelerinin ve yandaşlarının özverili çalışmalarıyla elden dağıtılıyor; sizlere ulaştırılıyor. Bu uygulama ile şimdiye kadar erişilen fiili satış miktarı; bugüne değin Türkiye'de bu yolu deneyen, bütün süreli yayınların rekorunu aştı. Bugün Görev, fiili satış olarak Babıali piyasasının 5 büyükleri denilen çok satışlı gündelik gazetelerinden sonra gelenlerle atbaşı beraber gitmekte.

Sosyalist kimliğini açıkça ortaya koyup, her sayısında gerçekleri bir

(Devamı sayfa 4'te)

Kıbrıs halkları sorunlarını kendileri çözmek istiyor

Ecevit Karamanlis görüşmesi emperyalist güçleri sevindiriyor

Ecevit'in Yunanistan Başbakanı Karamanlis'e yaptığı "zirve" çağrısı, emperyalist NATO ve AET çevrelerinde ve Amerika'da olumlu karşılandı.

Ülkeler arasındaki sorunların barışçı yollardan ve karşılıklı görüşmeler yoluyla çözümü, prensip olarak doğru ve geçerli bir yoldur. Ancak, sözkonusu "zirve"de tartışılacak olan konu, her iki ülkenin dışında, bağımsız ve bağlantısız bir yapıya sahip olması gereken Kıbrıs devletinin geleceğidir. Kıbrıs Türk ve Rum halkları, hiç bir emperyalist dayatma olmaksızın kendi sorunlarını kendileri çözmek istemektedirler.

Toplumlararası görüşmeler için Denktaş ekibinin hazırladığı ve Ecevit hükümetinin de onayladığı bildirilen öneriler, Ada'da iki toplumu Türkiye ve Yunanistan'a bağımlı kılmayı, NATO'yu Kıbrıs'ın kaderi üzerinde söz sahibi yapmayı öngören, kabul edilmesi olanaksız öneriler gibi gözükmektedir.

Maoculuğun gerçek yüzü işçi sınıfı düşmanlığıdır

"MAO'CULARDAN YARARLANMALI"

Mao'cu basın organlarını günü gününe takip ettiğini belirten Bayrak şunları söyledi:

"Benim Mao'cu düşmanı olduğum söyleniyor. Ben her şeyden önce komünistlerin ve Sovyet Rusya'nın düşmanıyım. Bize Çin'den tehlike gelmez, ama Rusya'dan gelir. Mao'cuların yazdıklarında büyük gerçek payı vardır. Yakında çıkaracağım günlük gazetede bazı Mao'cu yazarların Sovyet aleyhtarı yazılarına yer vermeyi dahi düşünelisim. Çünkü düşmanımız

AP Çanakkale eski milletvekili, komando kampları ve kurt köpekleriyle ünlü Sancak Tül patronu Murat Bayrak'ın yüksek tirajlı bir gazetede yeralan demeci Maoculuğun gerçek yüzünü açıklıyor.

Geçtiğimiz günlerde Maocu bir parti kuruldu. Burjuva basını bu partinin kuruluş haberini adeta sevinçle uzun uzun yazdı. Maoculuğun uluslararası planda içinde bulunduğu ilişkileri geçtiğimiz yıllarda izledik. Faşist Şili cuntasına yaptığı milyonlarca liralık para yardımı, Angola'da gerici, sermaye yanlısı örgütlere yaptığı silah yardımı, NATO ve AET gibi emperyalist örgütlerle ilişkileri biliniyor. Ülkemizde de "sol" adına ortaya çıkan Maocu partinin kimliği uluslararası yandaşlarından farklı değildir. Onun işçi sınıfına düşman yüzü hiç bir biçimde gizlenemeyecek kadar açıktır. Böyle bir partinin tam içinde bulunduğumuz dönemde ortaya çıkması da bir rastlantı değildir. İşçi sınıfımız ve onun öncülüğünde emekçi halk kitlelerinin emperyalizme ve faşizme, bunun gerçek kaynağı uluslararası ve yerli tekellere karşı yürüttüğü mücadele engellenemeyecek, yolundan saptırılamayacaktır. Maocu komandoların buna gücü yetmeyecektir.

Maden-İş üyeleri memnun değil

MESS-Maden-İş sözleşmesi imzalandı

● DGM direnişi sırasında işten atılan işçilerin geri alınmaması fabrikalarda tepkilere yol açtı

● İmzalanan sözleşmenin "GRUP SÖZLEŞMESİ" olduğu ve Türkiye koşullarında sınıf sendikacılığı ilkeleriyle çeliştiği bildiriliyor

● İmzalanan sözleşmenin greve neden olan sorunlara işçiler açısından köklü çözümler getirmediği belirtiliyor

● Patronlar işyerinden işçi çıkarmaya başladılar

(2. sayfada)

ÇARK

"MESS Dize Geldi"mi?

Maden-İş Sendikası MESS grevlerine "DGM'yi ezdik sıra MESS'te" diye başlamıştı. MESS'in ezilmesinin "temel koşulu", grup sözleşmesine kesin olarak karşı çıkmak ve patronları tek tek sözleşme masasına oturtmaktı. Nitekim, Maden-İş Sendikası da başlarda bu yolu tutmuş, patronları tek tek görüşme masasına çağırmıştı.

Patronlar kendi aralarında kurdukları fonlarla, sonuna kadar dayandılar. Tek tek görüşmeye yanaşmadılar. Şimdi grev ve lokavtlar bitti. Sendikacılara sorarsanız "çok iyi bir sözleşme yapıldı, bunu bütün işkollarına yaymak lazım" diyorlar. Şimdi sloganları, "DGM'yi ezdik, MESS'i dize getirdik" oldu.

Patronlara sorarsanız, onlar da hayatlarından memnun. "Çok iyi bir sözleşme yaptık" diyorlar. Herhalde patronlar işçiler hesabına konuşmuyor. İşçiler hesabına konuşmayacaklarını ayrıca kanıtlamaya gerek yok. Ama bu sendikacılar kimin hesabına konuşuyor, bunu kanıtlamak gerekir. Bunun için bazı sorular sormak ve bu sorulara cevaplar istemek gerekir.

1. Grevlerin başlangıcında patronlar hammadde ve yarı mamul madde getirtebilmek için büyük bir döviz sıkıntısı çekiyorlardı. Döviz sıkıntısı nedeniyle fabrikalar çalışamaz duruma gelmek üzereydi ki grev ilan edildi. Oysa sendika grev hakkını bir yıl hatta daha da fazla uzatabilirdi. Neden bu hakkını kullanmadı?

2. Grevden amaç patronları sıkıştırmaktır. Bunun için de stoklara dikkat edilir. Bu grevlerde gördük ki, madeni eşya sanayisinin ürünlerinde önemli bir sıkıntı çekilmedi. Demek ki bol miktarda stok vardı. Sendika bunları bilmiyor muydu?

3. Örneğin Rabak Fabrikasında grev yapılmadı. Oysa bu fabrika durduğu zaman 30'dan çok fabrikanın da duracağı söyleniyordu. Ereğli Demir Çelik fabrikasındaki grevi erteleyen Hükümet kararına karşı Danıştay'a dava açabilirdi, bu yapılmadı. Bu tür kilit işyerlerinde yapılabilecek grevler patronları sıkıştırır ve bir an önce anlaşmaya zorlardı. Bu neden yapılmadı?

4. İşçiler grev yerlerinde tutulmadı, büyük kitle gösterileri yapılmadı. Oysa bu tür eylemlerle hem daha çok kamuoyu oluşturulur hem de patronlar zorlanırdı. Bu neden yapılmadı?

5. DGM direnişinde atılan işçiler için "kara liste" kalktı diyorlar. İşlerine geri alınmayan işçiler için "kara liste" nasıl kalkar, bu işçileri kim ve nerede işe alacak, bunu da söyler misiniz?

6. Başlangıçta "grup sözleşmesi"ne karşı çıkıyordunuz. Grevler bunun için başladı. Şimdi grup sözleşmesi iyidir, diyorsunuz. Gerekçe olarak da işçilerin aylarca açlığa dayanabildiğini gösteriyorsunuz. İşçiler 45 günde 1000 lira alırken acaba, sendika yöneticileri kaç lira ile geçinebildiler.

7. Grup sözleşmesi yaptınız. İşçilerin çalışma garantisi için istediğiniz 6 aylık % 70 ücretin ödenmesinden, kıdem tazminatlarının artırılmasından vazgeçtiniz. Şimdi patronlar maliyetleri düşürmek için eski işçileri işlerinden atarlarsa, tüm işyerlerinde birden greve gidecek misiniz, yoksa patronların yasal hakkıdır deyip, kenara mı çekileceksiniz?

8. Grev başlangıcındaki sendika grev fonunu ve grevleri desteklemek için toplanan yardımlar ile işçilere işyeri - işyeri ne kadar ödeme yapıldığını açıklayacak mısınız?

Bu sorulara vereceğiniz cevaplar kimin adına konuştuğunuzu gösterecektir.

Son olarak şunu da ilave edelim. Sendikalar sendika yöneticilerinin değil işçilerin örgütleridir. İşçi sınıfımızın en bilinçli kesimi olan metal sanayii işçileri meydanı ne sınıf uzlaşmacılarına ve ne de fırsattan yararlanıp örgütlerini dağıtmaya çalışan bozguncululara bırakmayacaktır. Burjuvazinin dağıtamadığı DİSK'i ve Maden-İş'i CHP yaftalı ya da ilerlemeci görünümlü üçbuçuk sendika bürokratı hiç dağıtamaz.

GÖREV

MESS-Maden-İş sözleşmesinde belirsiz kalmış konular var

Grevde ve lokavtta geçen sürenin ücretleri ne olacak?

Sözleşme, grevlere neden olan temel sorunlara çözüm getirmedi

"MESS'e karşı grevler başlamadan önce, yaklaşık 25.000'e yakın işçinin katıldığı çeşitli toplantılarda, Maden-İş yetkilileri, sendikanın taleplerini şöyle açıklıyorlardı."

	Grevlerin nedeni olan talepler	Sözleşme bu konularda neler getirdi
1	Devlet Güvenlik Mahkemeleri Yasasına karşı direnişe geçtikleri için işten atılmış olan 1150 Maden-İş üyesinin işe alınması,	DGM Direnişi nedeniyle işten atılan işçiler geri ALINMADI,
2	Kıdem tazminatlarının 45 gün olması,	Kıdem tazminatları otuz günde DONDURULDU.
3	Yıllık ücretli izinlerin her kademesinin birer hafta uzatılması,	Yıllık ücretli izinler bir hafta yerine 3 GÜN UZATILDI,
4	İşten çıkartılan İŞÇİYE YENİ BİR İŞ BULUNCAYA KADAR (en çok altı ay) maaşının yüzde 75'inin işverence ödenmesi,	İşsizlik tazminatı teklifi işveren tarafından KABUL EDİLMEDİ!
5	Haftalık çalışma süresinin 45 saate indirilmesi,	Haftalık çalışma süresi birinci yıl 47,5 saate, ikinci yıl 46,5 saate indirildi. İstenen indirimin YARISI SAĞLANDI,
6	1 Mayıs'ın İşçi Bayramı olarak kabul edilip, sözleşmeye hüküm olarak konması,	1 Mayıs İşçi Bayramı olarak sözleşmelere GEÇMEDİ,
7	MESS'in grup sözleşmesi teklifinin reddedilmesi,	MESS'le GRUP SÖZLEŞMESİ İMZALANDI.

3 ŞUBAT'TA İMZALANAN SÖZLEŞMEDE YERALMIŞ OLMASI GEREKEN BİR ÇOK KONUDA HER İKİ TARAF DA HİÇ BİR AÇIKLAMA YAPMADI.

Maden-İş Başkanı Kemal Türkler: Dün ne diyordu, bugün ne diyor!...

MESS ile Maden-İş arasında 3 Şubat'ta imzalanan sözleşmenin ne gibi haklar getirdiği açıklanmış olmasına rağmen, sözleşmede yer almış olması gereken ya da bir protokole bağlanmış olduğu umulan bir çok konuda her iki taraf da hiç bir açıklama yapmadı. Bunların başında, grevlerde ve lokavtlarda geçen sürenin ücretlerinin işçilere ödenip ödenmeyeceği sorusu yer alıyor. Ayrıca bunun gibi bir çok nokta henüz belirsiz:

- Eski sözleşmenin bitim tarihi ile, grev veya lokavt uygulamasının başladığı tarihler arasındaki çalışılmış sürelerin ücreti ne olacak? Yasaya göre, imzalanan sözleşmenin başlangıç tarihi, eski sözleşmenin bitim tarihinden itibarendir ve alınan haklar sözleşme görüşmeleri dönemindeki ücrete eklenir, farklar da ödenir. Bu konuda ne sendika, ne de MESS bir şey söylemiyor.
- Grevde geçen süre, işçilerin İŞYERİ KIDEMİ'nden sayılacak mı?
- Grevde geçen sürelerin sigorta pirimleri işveren tarafından SSK'ya yatırılıp işçilerin SSK kıdemleri korunacak mı?
- Örneğin yılda üç maaş ikramiye hakkı olan bir işçi grevden önce bir maaş ikramiyesini aldığı, grev dolayısıyla iki maaş ikramiyesini almadığı var sayılırsa, şimdi almadığı İKİ ikramiyesini alacak mı?
- Grev dolayısıyla 1977 yılında kullanması gerektiği halde kullanamadığı yıllık ücretli iznini bu yıl kullanabilecek mi? Veya bu hak ilerde kullanılmak üzere saklı tutuldu mu?

GRUP SÖZLEŞMESİ NEDİR?

İşçi sendikasının patron sendikası ile temsil ettikleri o işkolundaki işyerlerini kapsamak üzere imzaladıkları sözleşmedir. Bu tip sözleşmelerde, sözleşmenin başlangıç ve bitim tarihleri tüm işyerleri için aynıdır. Uyuşmazlık halinde ise, tüm işyerlerinde grev gereği doğar. Grup sözleşmeleri, ülkemizde tekelci sermayenin savunduğu bir yöntemdir. Bunu savunmalarının nedeni de, sendikaların bütün işyerlerini greve götürecek maddi olanaklara sahip olmadıkları için, işverenlerin tekliflerini kabul etmek zorunda bırakılmalarıdır.

Grup sözleşmesinin bir diğer önemli sakıncası ise, tek tek işyerlerindeki işçilerin birliğini ve dayanışmasını ortadan kaldırmaktır. Nitekim grup sözleşmesinde sendikanın karşısındaki taraf patron değil patronların sendikasıdır.

Bir işyerinde çıkan uyuşmazlık için sendikaya bağlı tüm işyerlerinde direniş ise öyle kolay bir iş değildir. Tek tek işyerleri için çalışma koşulları, işyeri özelliği vb. gözönüne alınmadan, tek tek işyerlerindeki birlik kurulmadan, işyerlerinin(işyeri grubu) tümünü aynı kabın içine koyup tartışmak, büyük patronlar hesabına hem küçük işyerlerini yutmak ve hem de işçilerin çıkarlarını 'ortalama'. hesaplarla törpülemektir.

Grup sözleşmesi için NE DEDİLER?

"Maden-İş ve MESS arasında 3 Şubat ta imzalanan toplu sözleşme, bir grup sözleşmesidir. Maden-İş yetkilileri, MESS'in dayattığı bu tür bir sözleşmenin imzalanmasına daha önceleri karşı çıkmışlar ve sözleşmelerde MESS'i değil, tek tek işverenleri taraf almak istemişlerdi. MESS'e karşı yürütülen grevlerin en önemli nedenlerinden birisi de buydu. Maden-İş'in 22. Genel Kurulunda alınan bir kararda bu konu şöyle açıklanmıştı.

"Tekelci güçlerin güdümündeki, işkolumuzdaki işveren sendikası MESS, grup sözleşmesi adı altında, toplu sözleşme tarih ve dönemlerini birleştirmek, önümüzdeki işkolu sözleşmesi ile diledikleri koşulları işçi sınıfımıza dayatmak istiyorlar." (9 Eylül 1977)

Sözleşmelerin imzalanmasından sonra ise, Maden-İş ve MESS yetkilileri şunları söylemişlerdir:"

KEMAL TÜRKLER
(Maden-İş Genel Başkanı)

"işverenlerin MESS'te kalması yararlıdır"

"Sınıflararası ekonomik savaşımın bir parçası olarak sendikamız ile MESS arasında aylardır süren savaşım ve bu süreç içersinde elde ettiğimiz deneyimler, mevcut toplu sözleşme düzenini yeni bir aşamaya getirmiştir. Bu aşamanın belirleyici niteliği, ekonomik savaşımın ayrı ayrı işyerlerinden kayarak işkolu kapsamı sürecine girmesidir."
(Milliyet, 5 Şubat 1978)

BAHRİ ERSÖZ
(MESS Genel Başkan Yardımcısı)

"Yeni sözleşme anlayışı sorumsuzlukları önleyecek"

... Bu kayıplara karşı daha sağlam temellere oturan, sorumsuz davranışları önleyen yeni bir toplu iş sözleşmesi anlayışı, toplumumuzun kazancı olmuştur. Bu anlayışın çalışma hayatımıza daha sürekli barış getireceğine inanıyoruz. Ve Sayın Kemal Türkler'in de belirttiği gibi, bu anlayışın diğer işkollarında da benimsenmesi, Türk çalışma hayatına yeni bir güç katacaktır."
(Milliyet, 5 Şubat 1978)

Geçtiğimiz 15 günde dünyada neler oldu?

TÜRKİYE
SSCB
KIBRIS
SURİYE
İSRAİL
IRAK
ÜRDÜN
İRAN
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
SUDAN
ETYOPYA
Avrupa'ya giden petrol yolu
x HASSAS BÖLGELER

Bilinçli hain Sedat Ortadoğu halklarını satmak istiyor!..

Enver Sedat'ın kapitalist ülkelere yaptığı gezi son zamanlarda bütün dünya basınını meşgul etmektedir. İsrail'le yaptığı ikili temasların olumlu bir netice vermemesi yüzünden dış destek aramak için emperyalist ülkelerin başkentlerinde yaptığı temasların yaygın bir propaganda ile bütün Arap halklarına duyurulmasına çalışılmaktadır.

Bu arada bölgedeki Filistin halkının direnişi ve sosyalist ülkelerin zorlaması karşısında, detant (yumuşama) politikası içinde Amerika istekli olmamasına rağmen Orta-Doğu sorununun çözümü için Uluslararası Cenevre Konferansının toplanmasını kabul etmişti. Ama İsrail'in bunu Filistin halkının resmi temsilcisi FKÖ'nün katılmasına karşı çıkması bahanesiyle red etmesi ABD ikili görüşmeleri gündeme girdi.

Her geçen gün emperyalist sisteme daha sıkı sarılan E. Sedat ABD'nin istekleri doğrultusunda harekete geçti.Kudüs'e yapılan ziyaret Cenevre çalışmalarına, ilerici Arap halklarının davasına büyük bir darbe indirdi. E. Sedat Filistin Halklarına ihanet etti. İkili görüşmeler sırasında İsrail Sina'da işgal ettiği Arap topraklarının büyük bir kısmından geri çekilmeyi kabul etti. Fakat E. Sedat durumu kurtarmak ve ilerici Arap halklarından gelecek büyük bir tepkiden korktuğu için evvelce ABD ile yaptığı anlaşma çerçevesinde bir Filistin devletinin kurulması gerektiğini ileri sürdü. Bu ise İsrail'in kabul etmek istemediği en önemli sorun idi. Görüşmeler bu yüzden kesildi.

Ortadoğu sorunu nedir?

Ortadoğu'da görünen olayların altında Petrol sorunu yatmaktadır. Emperyalist sistemin can damarı petrol. Önemli olan petrol yataklarının ve kapitalist ülkelere giden petrol yollarının güvence altına alınmasıdır.

Haritada da görüldüğü gibi Kıbrıs, Süveyş Kanalı, Kızıldeniz, Hint Okyanusu ve Basra Körfezi petrol tankerlerinin geçtiği yol üzerindedir. Buralarda senelerdir çıban başı olarak dünyayı tehdit eden önemli noktalar yer almaktadır.

Kıbrıs: Ortadoğu'yu hedef alan NATO'nun askeri üssü haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Süveyş Kanalı: Bu kanalın açılması ile Kıbrıs olaylarının aynı tarihe rastlaması "tarihi tesadüf" değildir. Petrol tankerleri için çok önemli bir geçittir Süveyş Kanalı.

Etyopya ile Eritre, Etyopya ile Somali arasında yapılan savaşların altında yatan neden Kızıldeniz'e hâkim olmak mücadelesidir. Cibuti olayını bundan bağımsız düşünemeyiz.

Ortadoğu, petrol şirketlerinin senede milyarlarca dolar kazandığı bir bölgedir. Son petrol bunalımından sonra gerici Arap şeyhleri ve faşist İran Şahı Rıza Pehlevi'nin kasalarına doların su gibi aktığı bir bölgedir. Petrol bunalımını bilinçli bir biçimde tezgahlıyan Amerikan'ın silah sanayi için bulunmaz bir pazardır bu bölge. Petrol fiyatlarının artmasından sonra Amerika'nın dünyaya sattığı silahların çoğu bu bölgeye gitmektedir.

Bu bölgede İsrail, emperyalist sistemin bekçiliğini yapmaktadır. İsrail mevcudiyetini devam ettirebilmek için Amerika'nın yardımına muhtaçtır.

Bu bölgede ayrıca yurtlarından emperyalistler tarafından atılan Filistin halkının topraklarını geri almak için senelerdir sürdürdüğü devrimci bir mücadele vardır.

Kısaca Ortadoğu, emperyalizmin hak iddialarından vazgeçemeyeceği bir bölgedir.

BİR YORUM

Orta-Doğu'daki olayları iyi anlayabilmek için kısaca tarihine bir göz atmakta yarar vardır.

1973 senesinde Amerika'nın önünde önemli sorunlar vardı. Orta-Doğu petrolünün fiyatı ile daha yüksek maliyetli olan Amerikan petrolünün fiyatını eşit duruma getirmek gerekiyordu. Ortak Pazar ve Japonya'nın Orta-Doğu'dan satın aldığı petrol Amerika'nın kendi topraklarından çıkarttığı petrolden daha ucuzdu. Amerika, rakiplerinin ürettiği malların maliyetini yükselterek dünya pazarlarında rekabet imkanı aramak zorundaydı. Çünkü 1970'lerden beri bu ülkeler arasında çıkan çatışmalar, dolar-altın çekişmeleri yavaş yavaş Amerikan'ın dünya ekonomisine olan üstünlüğüne son veriyordu. Amerika, Ortak Pazar ve Japonya'yı dize getirmek için bütün gücünü kullanacaktı. Ayrıca petrolden başka yeni enerji kaynaklarının geliştirilmesi amacıyla dev petrol tekellerine gerekli parayı bulmak zorundaydı. Artan enerji ihtiyacı için kömür yataklarının işletilmesi, nükleer enerjinin geliştirilmesi, güneş enerjisine yönelinmesi, derinde bulunan ve pahalıya mal olan yeni petrol yataklarının işletilmesi gerekiyordu.

En önemli diğer bir nokta, Vietnam savaşından sonra, pazar sıkıntısı çeken Amerikan savaş sanayi için geniş bir pazar bulunmasıydı. Bu arada Orta-Doğu'da sosyalist ülkelerin ağırlığı artıyordu.Bütün bunların çözümü için o zamanın dışişleri bakanı Kissinger'in hazırladığı plan yürürlüğe kondu.

Mısır, eski topraklarını işgalden kurtarmak istiyordu. Eski faşist Enver Sedat'ın iş başına gelmesiyle birlikte, gelişen burjuvazi büsbütün gemi azıya aldı. Kapitalist ülkelerle işbirliğini güçlendirerek büsbütün palazlanmak istiyordu. Ancak savaş ekonomisi içinde olan Mısır'ın kaynakları büyük ölçüde silaha yatırılıyordu. Bu yüzden iç baskılar Enver Sedat üzerinde yoğunlaştı. Amerika ve İsrail'le gizlice anlaşan Sedat 73 Harbinde Süveyş Kanalını ele geçirmekle yetindi. Buna karşılık kapitalist ilişkilerin Mısır'da gelişmesine ve yabancı sermayenin ülkeye rahatlıkla girerek, savaş ekonomisinin getirdiği bunalımların bir ölçüde hafiflemesine yardımcı olmasını kabul etti.

Savaştan hemen sonra Kissinger (Petrol tekellerinin has adamı) in desteği ile Suudi Arabistan başta olmak üzere ambargo komedisi başladı. Bu arada petrol fiyatları akıl almaz bir biçimde yükseltildi. Amerikan'ın isteği yerine gelmiş, önündeki zorluklar büyük ölçüde çözümlenmişti. Mısır artık Amerikan'ın yörüngesine kesin olarak girmişti.

Amerikan planı sadece yeni ve eski dostları, Mısır-İsrail arasında, diğerlerini karıştırmadan uzlaşma sağlamaktır.

Küçükyalı' da halk yerel sorunları tartıştı

"Sorunlarımızı TİP'in öncülüğünde çözeceğiz"

Türkiye İşçi Partililer, İstanbul Küçükyalı'da Belediye Başkanının ve semt halkının katıldığı bir sohbet toplantısı düzenledi.

Partililer öncülüğünde yapılan toplantıda, Belediye başkanına semtin sorunları anlatıldı. Yol, elektrik, kanalizasyon, ulaşım, çöp, yöredeki fabrikaların çevre sağlığına zararları, telefon kulübesi ve posta kutusu gibi sorunların görüşüldüğü toplantıda, belediye başkanı, bu toplantıyı düzenleyen arkadaşlara teşekkür ederek, sorunların çözülebilmesi için bu tür görüşmelerin çok yararlı olduğunu belirtti.

Çevre halkı, Türkiye İşçi Partisi üyelerine, sorunları hep beraber ve örgütlü bir mücadele ile çözme konusunda kararlı olduklarını, bu işleri hep beraber tamamlayacaklarını bildirdiler.

13 Şubat 1967: sınıf sendikacılığında önemli bir adım

16 Haziran 1970 15-16 Haziran işçi sınıfı önderliğinin inkar edilmez bir kanıtı oldu. İşçi sınıfının direnme gücü karşısında paniğe kapılan burjuvazi, tarihimizde ilk kez, doğrudan doğruya işçi eylemlerinden ötürü sıkıyönetim ilan etti. Direnişe katılan binlerce önder işçiyi işlerinden attı. 15-16 Haziran işçi sınıfının gücünü küçümseyen, onun önderliğine inanmayan küçük burjuva sosyalizminin sonunu hızlandırdı.

1 Mayıs 1976 Coşku ve bilinç... Buna bir de disiplin eklenince işte 1 Mayıs 1976. İlk kez böyle bir kitle gördü Taksim alanı. 1 Mayıs ilk kez böyle kutlandı. Aynı günün gecesi Türkiye İşçi Partisi'nin Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenlediği toplantı bu büyük günün anlamına yaraşır bir nitelikteydi. Türkiye İşçi Partisi'nin 1 Mayıs'ta kurulmuş olması, bugüne bir "çifte bayram" niteliği veriyordu.

dosttan dosta

Cambaz...

Kış geldi geçiyor. Ne kadar da kolay değil mi bunu söylemesi: Geldi geçiyor. Derler ya hani, deldi de geçti diye, bizim kışlar da öyle. Delip geçiyor. Soğuk, yağmur, kar, yakacaksızlık, hastalık.. Ya çamur! İmkan var mı çamuru unutmaya. Su birikintilerine bata çıka evden işe gider geliriz kış boyunca. Geçenlerde bir arkadaşımız anlatıyordu. Can yeleğiyle çıkıyorum evden kardeşim diyordu. Neme lazım yolda boğulur moğuluruz... Gerçekten öyledir. Koca koca arabaların kışın girmeye çekindikleri çamurlu sokaklardan hoplaya zıplaya, tam bir cambaz gibi geçmiyor muyuz?

İşte size İstanbul-Maltepe'den bir cambazlık örneği

Ha Bülbül, ha üç boru!

İstanbul, Tugayyolu Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Ahmet Yaltırak arkadaşımız yöresinin sorunlarını anlattı bize. Aktarıyoruz.

"Aslında sorunlarımız o denli çok, o denli Türkiye sorunlarından ayrılmayacak ölçüde ki, hangisinden başlayacağımı bilemiyorum. Ama 7-8 aydır çözümlenmesine uğraştığımız, içinden lağım sularının aktığı bir Bülbül Deresi sorunumuz var. Buranın kapatılmasını istiyoruz. Koku, sivrisinek, hastalık gibi sorunlardan kurtulmak istiyoruz. Ayrıca bu derenin kapatılmasıyla ortaya çıkacak boş arazinin de çocuklarımızın yararlanması için yeşil alana dönüştürülmesini istiyoruz.

Temmuz 1977'de Maltepe belediye başkanına mahalle sakinlerini temsilen 4 kişi müracaat ettik. Belediye başkanı sorunumuzla ilgileneceğini söyledi. Hatta Aralık 77 yerel seçimlerinden iki gün önce dere mahalline 3 tane büyük boy künk bıraktılar. Ancak belediye başkanımız künklerin içinde fotoğraf çektirip gazetelerde kendi propagandasını yaptığı halde sorunumuz çözülmedi, aynı kaldı. Tek değişiklik, deremize eskiden Bülbül Deresi denirken, şimdi Üçboru deresi denmeye başlanması oldu.

İşte böyle. Eskiden hiç olmazsa güzel bir adı varmış derenin. Koskoca sorunun olduğu gibi durduğu yetmiyormuş gibi bu güzel ad da gitmiş elden.

Nice güzel adlar koyacağız derelerimize, dağlarımıza. Günü gelince...

DİSK'in 11 yılı Türkiye işçi sınıfı tarihinin önemli bir parçasıdır

SINIF SENDİKACILIĞI İLKELERİ KORUNUP GELİŞTİRİLECEKTİR

● BUGÜN, DİSK ÜST YÖNETİMİNDE GERÇEKLEŞTİRİLEN, DİSK'İ "EHLİLEŞTİRMEYE, UYSALLAŞTIRMAYA" YÖNELİK OYUNLAR, DİSK'İN SAYGIN ADININ ZEDELENMESİ PAHASINA UYGULAMAYA KONULAN ENTRİKALAR İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL HAREKETİNİ BÜYÜK ÖLÇÜDE ZAAFA UĞRATTI.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK bundan 11 yıl önce, 13 Şubat 1967 tarihinde kuruldu. Konfederasyonun kurucuları Maden-İş, Gıda-İş, Basın İş, Lastik-İş ve Türk Maden-İş sendikalarıydı.

1961 Anayasasıyla gelen nisbi özgürlük ortamı ve Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşu ile serpilip gelişmeye başlayan bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi geniş işçi ve emekçi kitleleri derinden etkilemeye başlamıştı.

Sarı Türk-İş, dilinden düşürmediği "partiler üstü sendikacılık" teranesiyle işçi sınıfını politika dışı tutmaya, ekonomik mücadeleyle siyasi mücadelenin birlikteliğini gizlemeye, bir sis perdesi ardında tutmaya çalıştı.

Kavel, Mannesman, Paşabahçe...

DİSK'in kurulması, işte bu Amerikan tipi sarı sendikacılık anlayışına doğan tepkinin somutlanması anlamını taşımaktaydı.

Günden güne yoksullaşan, bir eliyle aldığını bir eliyle veren, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik dar boğazın bütün yükünü çeken işçi emekçi kitlelerin bu gidişe seyirci kalamayacağı açıktı.

1961 sonrası gelişmeye başlayan işçi hareketleri bunun bir deliliydi. Kavel Grevi, Bozkurt Mensucat Grevi, Mannesman Grevi, Ataş Grevi, Zonguldak Kozlu İşçilerinin Direnişi, Batman Petrol Boru Hattı Grevi, Paşabahçe Grevi gibi işçi sınıfı tarihine geçmiş grev ve direnişler DİSK'in kuruluşuna giden sürecin önemli kilometre taşlarını oluşturdu. Sarı Türk-İş bu eylemlerin tümüne karşı tavır aldı, açıkça patronlardan yana gözükmekten çekinmedi.

Sosyalizm kök salıyor

Öte yandan Türkiye İşçi Partisi'nin ülkenin en ücra köşesine kadar yayılan sesi, önderliği, yol göstericiliği kök salıyordu.

DİSK'in kuruluşu işte böyle gelişen bir bilincin sendikal alandaki somut sonucu oldu.

Böylece bilimsel bir temele oturma aşamasına giren sendikal mücadele, DİSK'in adım adım, dişe diş geliştirdiği sınıf sendikacılığı anlayışıyla biçimlenmeye başladı.

DİSK'in, işçi sınıfımızın politik örgütü Türkiye İşçi Partisi ile sürdürdüğü dirsek temasının bu biçimlenmede oynadığı rolün önemi açıktır.

Bunalım aşılacaktır

Ama bugün DİSK üst yönetiminde gerçekleştirilen, DİSK'i "ehlileştirmeye, uysallaştırmaya" yönelik oyunlar, DİSK'in saygın adının zedelenmesi pahasına uygulamaya konulan entrikalar işçi sınıfının sendikal hareketini büyük ölçüde zaafa uğrattı. Sınıf sendikacılığının en temel ilkeleri, sendika içi demokrasi, tabanın söz ve karar sahibi olması, ekonomik mücadele - siyasi mücadele bütünlüğü gibi ilkeler tüzük oyunlarıyla, kapalı kapılar ardında yapılan pazarlıklarla ayaklar altına alındı, çiğnendi.

Bu ne kadar gerçekse, sendikal hareketin içinde bulunduğu bunalımın, DİSK'in 10 yıllık geçmişinden edinilen deneylerle, 10 yılın yetiştirdiği bilinçli, öncü işçilerin kararlı mücadelesiyle aşılacağı, düze çıkılacağı da o kadar gerçektir.

SİNGER İŞÇİLERİ

DİSK'in tarihinden

Toplu sözleşme görüşmelerinin uzamasını protesto etmek amacıyla yaklaşık 15 bin işçi Kozlu ve Üzülmez kömür bölgelerinde ocaklara inmedi. Çıkan olaylarda 14 işçi tutuklandı. İşçilerin DİSK'e bağlı Maden-İş'e geçmesini engellemek isteyen sendika protesto edildi.

Derby Lastik fabrikasında çalışan işçiler üyesi olmadıkları halde Kauçuk-İş sendikasının sözleşme yapmak istemesi karşısında fabrikayı işgal ettiler. Yapılan referandum Lastik-İş'in altı oya karşı 930 oy almasıyla sonuçlandı.

Kavel'de 28 işçi işten atıldı. İşçiler fabrikayı işgal ettiler. Polis olaya müdahale etti. Buna rağmen işçilerin Maden-İş'te örgütlenme mücadelesi durmadı.

1969

Sendika seçme özgürlüğünün engellenmesi karşısında Singer işçileri fabrikayı işgal ettiler. 3 işçinin Çelik-İş sendikasından istifa edip Maden-İş'e geçmesi üzerine patron Maden-İş üyelerini işten attı. Bunun üzerine işgal başladı.

Türk Demir Döküm işçileri ücretlerini sözleşmeye uygun olarak alamayınca, oturma grevine başladı. Grev daha sonra işgale dönüştü. 5 gün süren grev polisin saldırısına rağmen kırılamadı.

Bir aydır maaşlarını alamayan Gamak işçileri, 124 arkadaşlarının işten atılması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Şerif Aygün adlı işçi polis saldırısı sırasında öldürüldü.

Bir yorum

İçinde yaşadığımız kapitalist toplum düzeninde toplu iş sözleşmeleri, ilk bakışta işçi sınıfının sendikalarda verdiği mücadelenin başlıca biçimi gibi gözükmektedir. Grevler de, işçiler için toplu pazarlığın bir sigortası, hak alma kavgasının bir silahıdır. Düzenin, bütün kurumlarıyla kendileri için çalıştığı yetmiyormuş gibi, greve karşı bir de lokavt hakkı verilmiştir patronlara.

Paranın sürekli değer kaybettiği, fiyatların fişek hızıyla yükseldiği bir düzende toplu sözleşmeyle alınan en yüksek ücret artışının bile, kısa bir süre sonra bir anlam ifade etmediğini biliyor, yaşıyoruz. Özcesi, bir elimizle aldığımızı öbür elimizle vermiyor muyuz?

Herşey bir yana, sendikal örgütlenmenin, sendikalılaşma mücadelesinin nasıl güçlüklerle, engellerle dolu olduğunu hergün yaşamıyor muyuz?

Ekonomik-demokratik mücadelenin tek başına yeterli olmadığı açık. Özgürce, insan gibi yaşanacak, işçilerden, emekçilerden yana bir düzen ancak ve ancak siyasal mücadeleyle, işçi ve emekçilerin siyasal iktidarı almalarıyla gerçekleşebilir. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesi, onun, sosyalist bir toplum kurmayı hedef alan siyasal mücadelesiyle birleştiğinde bir anlam kazanır.

Patronların bugüne kadar en hassas oldukları noktalardan biri bu oldu. Türk-İş'in sarılığının somut ifadesi olan "partilerüstü sendikacılık" safsatasının başlıca işlevi budur. İşçi ve emekçi sınıfları politika dışı tutmaya çalışan her çabanın altında bu gerçek yatar: Ekonomik mücadeleyle siyasal mücadelenin birlikteliğini, ilişkisini gözden ırak tutmaya çalışmak.

Bunun tam tersi bir anlayış daha vardır. O da sendikaları bir parti gibi görmek, ekonomik mücadeleyi bir kenara itip sendikalarda siyasal mücadele vermeye kalkışmak.

Ülkemizde, çok kısa sayılabilecek bir dönemde her iki anlayış da boy gösterdi ve yine kısa bir dönemde iflas etti. İşçi sınıfımızın sendikal hareketi, bugün bu yanlış anlayışların yol açtığı sorunları çözme, gedikleri kapama görevi ile karşı karşıyadır.

hasan usta — "eğlenerek öğrenmek"

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN
GÖREV

Faturayı kim ödeyecek?

(Baştarafı sayfa 1'de)

manın bir bölümünde Ecevit, üretim artışının bir sorun olarak durduğunu belirttikten sonra, şunları ekledi:

"Bu nedenle talep, yani satın alma gücü artarken, bu talep artışını karşılayacak arz artışını sağlama bakımından ciddi bazı engellerle karşı karşıyayız. Bu açıdan bir arz ve talep dengesi sağlayıcı tasarruf dönemine girilmesi zorunlu olmaktadır.

Bu sözlerin açık anlamı şudur: "IMF üretimin artırılmasını istemiyor. Bu yüzden talebi karşılayamayacağız. Bu nedenle halkın 'talep' edemez hale gelmesi gerekmektedir. Yani, halk kitlelerinin gelirinin sınırlandırılması lazımdır."

Devlet adamlarının 'tasarruf', 'kemerleri sıkma' gibi laflar ettikleri her kapitalist ülkede, bunun ardından sabit gelirli kitlelerin (işçilerin, memurların vb.) yaşam düzeylerinin düşmesi gelmiştir.

TİP'İN AÇIKLAMASI

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu, 4 Şubat günü hükümetin ekonomik politikasının bu yönde geliştiğini saptayarak, yaptığı açıklamada şunları söylemişti:

"Yerli tekeller ve bağlı oldukları emperyalist dünyanın, Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu dar boğazdan çıkabilmesi için dayattığı önlemler yeni hükümetçe de aynen benimsenmiştir. Yeni devalüasyon söylentilerinin Maliye Bakanınca zımnen kabulü de bunun bir işaretidir. Böylece kalkınma hızının düşürülmesi, halkın daha az tüketmesi, elde edilecek tasarrufun büyük sermayenin ihtiyaçlarına ayrılması, büyük tekeller yararına küçük ve orta işletmelerin adım adım piyasadan çekilmesi sağlanmış olacaktır. Bu ise, geniş halk yığınları için daha büyük pahalılık ve işsizlik, daha büyük yokluk ve yoksulluk demektir. Büyük sermaye ve tekeller, içinde bulunulan bunalımın maliyetini işçi ve emekçilerin sırtına yükleyerek ve birkaç büyük tekel yararına ülkedeki toplulaşma ve tekelleşme sürecini hızlandırarak çıkmak istemektedir ve de bu istek, yeni CHP hükümetinin de isteği olmaktadır."

Ülkemizdeki ekonomik bunalımın kaynağında, kapitalist üretim biçimi yatmaktadır. Bir avuç tekelci patronun, holdinglerin, bankaların fabrikalara, madenlere, topraklara sahip oldukları, milyonlarca emekçinin ise, yaşayabilmek için bu patronlar için çalışmaktan başka imkana sahip olmadıkları bu düzende, patronların içine düştükleri bunalımın yükü de, yine bu emekçilerin, çalışanların sırtına yüklenmektedir.

CHP, bu kapitalist üretim biçimini değiştirmeye niyetli bir parti değildir. CHP, sermaye sınıfının çıkarlarını savunan ama bu arada AP'den ve benzeri sermaye partilerinden de farklı olarak emekçi halkın tepkisini önlemek için de, bazı tavizler verme yoluna giden bir partidir. Ancak, burjuvazinin bugün içinde bulunduğu bunalımda, emekçi sınıflara verebileceği pek bir taviz yoktur.

Bu nedenledir ki, CHP hükümeti, MC'nin yürüttüğü ekonomik politikayı sürdürmekte ve ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yükleyici tedbirler almaktadır.

Bu gelişmeler, emekçi sınıfların kurtuluşunun kendi mücadelelerinin eseri olacağını, burjuva partilerinin emekçi halk için bir 'umut'' olamayacağını bir kez daha doğrulamaktadır.

ONBEŞ GÜNDE BİR

(Baştarafı sayfa 1'de)

Durum böyle olunca, yeni imtiyaz kanununun parlamenter olma isteklerini daha da kamçılaması beklenir; bu da yasayı benimseyen bugünkü parlamenterlerin bindiği dalı kesmeleri anlamına gelebilir. Doğrudur da. Ne var ki, AP'den ayrılırken 1981'de seçilmeyi garanti ettiği söylenenler ve bir iki partinin önde gelen yöneticileri dışında kimse yeniden seçilebileceğinden emin değil. 1981'e şunun şurasında ne kaldı? O gün, seçim bölgesine "gidip de dönmemek var"; yeniden seçilememek var. Değiştirme birlikleri şimdiden hazır bile.

Anlaşılan sayın parlamenterlerimiz de televizyondaki banka reklamları gibi, ne olur ne olmaz "geleceklerini şimdiden güvence altına almak" istemiş olmalılar.

Konuya el atan gazeteler ateş püskürüyor; "Böyle şey olur mu; bu, vatandaşlar arasında ayrıcalık yaratmaktır; Cumhurbaşkanımız da bu gerekçeyle veto etmişti- parlamenterlere verilen o hak ve imtiyazlar, tanınan öncelik ve muafiyetler görevlerini daha rahatlıkla yapabilmelerini sağlamak içindir. Milletvekilliği veya senatörlük sona erince böyle bir görev kalmayacağından bu ayrıcalıklara da lüzum kalmaz, kalmamalıdır" diyorlar.

Doğru söylüyorlar ya; toplumda belli kişi ve zümrelere tanınan ayrıcalıklar bir bununla kalmıyor ki. Bir gazeteci haksever davranıp açıkladı: Önce iğneyi kendimize batıralım; biz gazeteciler de, meslekte belli bir süre kaldıktan sonra, ayrılsak da meslekle ilgili olarak verilmiş bir sürü imtiyazdan yararlanmıyor muyuz, diye. Dahasını da saydı. Yok Belediye Meclis üyesi, yok bilmem ne müdürlüğüne bağlı diye ne imtiyazlar verilmiş şimdiye kadar. Stadyumlardaki müsabakalara bu imtiyazlardan yararlanıp bedava girenler nerdeyse tribünleri dolduruyor, diye açıkladı ve ekledi: Sade eski parlamenterlere verilmek istenenlerin değil, bütün bu imtiyazların kaldırılması gerekir. Haklı tabii.

Ama imtiyazlar bu gazetecinin saydıklarıyla da bitiyor mu acaba? Asıl imtiyazlar ve imtiyazlılar bunların çok ötesinde. Ve de her imtiyazda olduğu gibi ceremesini gene, devlet baba eliyle veya doğrudan geniş halk kitlelerinin, işçi sınıfı ve emekçi yığınların çektiği daha nice imtiyazlar var göze görünmeyen. Göze görünmediği, gösterilmediği halde paraya vurursanız büyük, çok büyük yekunlara ulaşan.

Asıl önemli olan, sermaye sınıfına tanınan imtiyazlardır. İthal kotasından tutun da teşvik primleri ve vergi iadesine, maden imtiyazından petrol yasasına varıncaya kadar yerli ve yabancı sermayecilerin ve tekellerinin resmi ve fiili bir sürü imtiyazıdır, asıl önemli olan.

Yasalarımız, hükümet kararnameleri ve yapılan uygulamalar, sermaye ve sahipleri için ayrıcalık, öncelik ve muafiyetlerle dolu; Cumhuriyet tarihimizin bütün politikası, kapitalistlerin bu ayrıcalık, öncelik ve muafiyetlerle işçi ve emekçilerin sırtından biran önce zengin, daha zengin olmaları, imtiyazlarına yeni imtiyazlar katmaları üzerine kurulu. Yalçın Küçük arkadaşımızın son günlerde yayınlanan "Türkiye Üzerine Tezler "kitabı bunları bir bir ayrıntılarıyla sayıp döküyor.

İlkokulun ilk yıllarında iken 10. yıl marşında bize "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz' diye ezberletmişlerdi. Bunun koskocaman bir yalan olduğunu çok geçmeden öğrendik. Hem sınıflı bir toplumduk; hem de buna bağlı olarak aramızda nice imtiyazlılar vardı; olmakta da devam ediyor.

Ta ki işçi sınıfımız, yandaşı emekçi kitlelerle birlikte ve kendi partisi, Türkiye İşçi Partisi eliyle iktidara gelip sosyalizmi kuruncaya değin. O zaman adım adım gerçekten "imtiyazsız sınıfsız" olacağız.

Mücadele sürüyor ve giderek daha geniş yığınları kapsıyor.

O günlerin henüz çok uzakta olduğunu düşünenler varsa, bir kez yakın tarihimize bakarak mücadelenin dününü ve bugün eriştiği aşamayı hatırlasınlar; bir de etrafımıza, komşu ülkelere baksınlar, yeter.

Nihat SARGIN

BURSA'DA

(Baştarafı sayfa 1'de)

bir dile getiren, giderek daha geniş işçi ve emekçi kitlelerin sevgi ve beğenisini kazanan, giderek daha büyük sayılarda okuyucunun okumadan edemediği ve adeta tiryakisi olduğu Görev, anlaşılan Bursa'daki MC eskisi yöneticilerin hiç işine gelmiyor.

Geçen sayıyı dağıtan üç kişilik bir ekip Cumartesi günü Emniyete alınıyorlar; hırpalanıyor ve hakarete uğruyorlar. Parti il örgütü durumu bir "bildiri 'yle kamuoyuna açıkladı ve gerekli resmi başvuruları yaptı. Şimdi bu müracaatların sonucu bekleniyor; herhalde suçluların ardını bırakacak değiliz.

Acaba Bursa'daki Emniyet görevlileri kendilerini hâlâ MC'nin partizanları sayıyorlar ve "sağa da, sola da karşıyız ' cinsinden eski teranelerle fırsat bu fırsat deyip "sol 'a karşı yasa dışı güç gösterisinde mi bulunuyorlar; yoksa gerçekten böyle emirler mi alıyorlar?

Durumu Sayın İçişleri Bakanı'nın dikkatine sunarız. Bir parti gazetesini satmak gibi en masum yasal bir faaliyete MC döneminde bile görülmeyen bir şiddetle suç işleyerek önlemeye kalkışan bu memurlara karşı alacağı tavır; yukardaki soruların cevabını da ortaya çıkaracaktır.

FAŞİSTLER

(Baştarafı sayfa 1'de)

olayın gerçek yönüne değinilmedi. Olağan bir cinayet haberi gibi geçiştirilmeye çalışıldı. Bu, cinayeti, bir intihar gibi geçiştirme eğilimindeki emniyet yetkililerinin amaçlarına da uyuyordu.

Ancak faşist köpekler tek tek hesap verecek. Ne MHP milletvekillerinin kurdukları komisyonlar, ne de ağababaları büyük sermaye onları kurtaramayacak. Hepsinin yeri çoktan belli. Onların sözcüsü renkli basın da unutulmayacak.

TEKEL'DE FAŞİST BASKILAR...

Kartal Maltepe'de kurulu bulunan, 5.000 işçinin çalıştığı Maltepe sigara fabrikasında Tek Gıda-İş'in karşısında DİSK üyesi Gıda-İş'in örgütlenmesini engellemek için faşist baskılar sürüyor. 13 Şubat gecesi, 12'de vardiyadan çıkan işçilerin servis otobüsüne faşist bir grup saldırdı. Otobüsün camları kırıldı, şoför ve muavin dövüldü, kadın işçilere küfredildi ve hırpalandı.

Tekel işçileri, GÖREV muhabirine "mücadelelerinde yılmayacaklarını, fabrikaya alınmış olan 350 faşistin atılması gerektiğini" bildirdiler.

TÖB.DER

(Baştarafı sayfa 1'de)

Türkiye'de yıllar yılı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ön saflarında yer alan öğretmenler kavgalarını kararlılıkla sürdürecekler. Grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakları için mücadele edecekler.

TALEP EDİYORUZ

- Yüksek okul ve üniversitelerde yöneticiler seçimle işbaşına gelmeli ve bu seçimlere öğretim üyeleriyle, asistan, okutman ve öğrenci temsilcileri de katılmalıdır. Bu kurumlarda görev yapan işçi, memur ve öteki çalışanlar kurum yönetimine katılmalıdır.
- Kimi üniversitelere ilişkin özel kanunlar kaldırılmalı tüm üniversiteler aynı kanuna bağlanmalıdır. Üniversiteler Kanunundan antidemokratik maddeler kaldırılmalıdır.
- İlk ve orta öğretim kurumlarında da yöneticiler öğretim kadrosunun onayıyla göreve gelmeli ve özellikle orta öğretim kurumlarında, yönetim karşısında öğrencileri temsil edecek okul öğrenci örgütleri kurulmalıdır.
- Ders programları ve kitapları bilimsel temellere dayalı, toplumsal gelişmenin gereklerine cevap verecek nitelikte hazırlanmalı ve öğretmenlerin demokratik kitle örgütü temsilcileri etkin biçimde bu hazırlanışa katılmalıdır.
- Eğitim olanakları bakımından okullar arasındaki farklılıklar kaldırılmalı, herkese eşit koşullarda okuma olanağı sağlanmalıdır.

12 Mart faşist rejimi tarafından 20 Temmuz 1971'de kapatılan TİP, 13 Şubat 1961'de kurulmuştu

TİP' in 10 yıllık mücadelesi aydınlık yarınlara ışık tutuyor

13 Şubat 1961'de 12 sendikacı tarafından kurulmuş olan TİP, bir süre sonra sosyalist aydınların da Parti'ye katılmasıyla arınarak gelişen bir sosyalistleşme sürecine girdi.

On yılda, TİP mitinglerine yüzbinler katılmıştı.

Egemen sınıflar, işçi sınıfının ve emekçi halkın TİP öncülüğünde gelişip güçlenen mücadelesi karşısında, tarifsiz bir korkuya kapılmışlardı. TİP'e yönelik baskı ve saldırılar aralıksız sürdü ve 12 Mart faşist rejimi döneminde, 20 Temmuz 1971 günü, "siyasi partiler kanununun 89. maddesine aykırı hareket edildiği" gerekçesiyle Parti kapatıldı.

Emekçi halktan yana mücadele veren ilericilerin, sosyalistlerin yoğun baskılara, işkencelere tutulduğu bu dönemde TİP yöneticileri Ceza Kanunun 141. maddesine muhalefetten 12.5-15 yıl hapis cezalarına çarptırıldılar.

Türkiye İşçi Partisi gerek parlamento içinde, gerekse de parlamento dışında 10 yıl boyunca işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarının tek savunucusu olmuş, özgürlüklerin, bağımsızlığın, demokrasinin ve sosyalizmin bayrağını yaşamın her alanında yılmadan dik tutmasını bilmiştir.

Türkiye İşçi Partisi'nin bu on yıllık mücadelesi Türkiyemizin aydınlık yarınlarına ışık tutuyor.

Bugün Türkiye İşçi Partisi, yine bilinç ve kararlılıkla işçi ve emekçi sınıfların mücadelesinin başını çekiyor. Onların çıkarlarının biricik savunucusu olmaya devam ediyor.

AFİŞLEME ÇALIŞMALARI

12 Mart'ın yaklaştığı günlerde, Türkiye ışçi Partisi tehlikeye parmak basarak "Faşizme Hayır!" kampanyası açmıştı.

Türkiye İşçi Partisi parlamentoda ne yaptı?

TİP PARLAMENTOYU, BURJUVA İKTİDARININ VE PARTİLERİNİN HALKA KARŞI, EGEMEN SINIFLARDAN YANA TUTUMLARININ İÇ VE DIŞ POLİTİKALARININ KAMUOYU ÖNÜNDE SERGİLENDİĞİ, ÜLKE SORUNLARINA SOSYALİST AÇIDAN BAKIŞIN VE BU BAKIŞ AÇISINDAN ÖNERİLEN ÇÖZÜMLERİN ANLATILIP AÇIKLANDIĞI; İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN TÜM EZİLEN, SÖMÜRÜLEN KİTLELERİN, HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİNİN SAVUNULDUĞU BİR FORUM HALİNE GETİRMİŞTİR.

Türkiye İşçi Partisi'nin 15 kişilik grubuyla parlamentoda yaptıklarını, yine Behice Boran'ın 16 Temmuz 1976'da Parti Merkez Yayın Organı Çark Başak Gazetesine yazmış olduğu "1961-1971 Türkiye İşçi Partisi" adlı yazıdan okuyalım:

"TİP seçimleri, propagandasını yurt çapında yaymak, işçi sınıfı sosyalizminin sesini ülke genişliğinde yoğun bir biçimde duyurmak için kullanmıştır. Parlamentoyu, burjuva iktidarlarının ve partilerinin halka karşı, egemen sınıflardan yana tutumlarının iç ve dış politikalarının kamuoyu önünde sergilendiği, ülke sorunlarına sosyalist açıdan bakışın ve bu bakış açısından önerilen çözümlerin anlatılıp açıklandığı, işçi ve emekçilerin tüm ezilen, sömürülen kitlelerin, hak ve özgürlüklerinin savunulduğu bir forum haline getirmiştir. TİP kendisinin bir sınıf partisi, işçi sınıfının partisi olduğunu açık ve övünçle belirtmiş, diğer partilerin de tüm inkarlarına rağmen burjuva sınıfının partileri olduğunu vurgulamış, hedefinin işçi sınıfını, müttefiki emekçi sınıflarla birlikte iktidara getirmek olduğunu hiç bir çekingenlik belirtisi göstermeden sürekli tekrarlamıştır. Soyut ve genel bir anti-emperyalizm anlayışı ve mücadelesi içinde olmamış Amerikan emperyalizminin baş hedef olduğunu vura vura belirtmiş, NATO'ya, CENTO'ya karşı çıkmış, NATO üyeliğinin Türkiye için yarattığı tehlikeleri bir bir belirtmiştir. NATO, ikili anlaşmalar, üsler konularına ilk parmak basan, bunu radyolardan halk oyuna duyuran, bu konuda toplantı, miting ve kampanyaları ilk başlatan TİP olmuştur."

Parti kapatılmış ama mücadele bitmemişti

Behice Boran Sıkıyönetim Mahkemelerinde...

BORAN: "Gerçek birlik, huzur ve özgürlüğün savunucusu biziz"

1975'de yayınlanan "İki Açıdan Türkiye İşçi Partisi Davası" adlı kitapta, Behice Boran 12 Mart sıkıyönetim mahkemelerinde mücadelenin nasıl sürdürüldüğünü şöyle açıklıyordu:

"... Parti kapatılmıştı ama, askeri mahkemede yine de Parti tüzel kişiliği yargılanıyordu ve bizler Parti yöneticisi, temsilcisi sıfatıyla sanık sandayesine oturtuluyorduk. Demek ki, Türkiye İşçi Partisi'nin somut şart ve durumlarda demokrasi ve sosyalizm için verdiği yasal mücadele henüz tam kesintiye uğramış değildi. Bunun için son derece önemli olun bu durumda da - bu davada da - Parti üyesi, yöneticisi olarak Türkiye İşçi Partisi'nin niteliğini, görüşlerini açıklamam, savunmam, kapitalizmin karşısına sosyalizmi, burjuva ideolojisinin karşısına işçi sınıfı ideolojisini dimdik koymam gerekliydi."

Türkiye İşçi Partisi hareketinin amaç ve hedeflerinin yanı sıra, Türkiye'nin ekonomik, politik ve sosyal yapısının açıklandığı savunmasının 157. sayfasında, Behice Boran şöyle diyordu:

"Sosyal sınıflar, toplumun objektif varlığı içindedir. Sınıf ayrımları herhangi bir grup insan, bir örgüt, bir sosyal hareket tarafından yaratımaz, yaratılamaz. Toplum yapısı oluşturur çeşitli sınıfları. Onun için 'sınıfları ve sınıf mücadelesini redediyoruz' demekle ne sosyal sınıflar ne de aralarındaki mücadele ortadan kalkar. Toplumda bu ayrımlar ve bu ayrımlara paralel olarak toprak dağılımında, gelir bölüşümünde, vergi yükümünde büyük adaletsizlikler varken ve bir sınıfın - burjuvazinin - ve bir sistemin - kapitalizmin - ideolojisine, savunulmasına sonsuz özgürlük tanınıp, işçi ve müttefiki emekçi sınıfların ideolojisine - sosyalizme - baskı ve şiddet yöntemleri uygulanırken, birlik, huzur ve özgürlük iddiaları havada kalan boş sözlerdir. Birlik, huzur ve özgürlüğün objektif gerçek şartları oluşturulmadan politik demagoji ve baskı ve şiddet yöntemleriyle bir sonuç alınamaz. Biz sosyalistler bu objektif şartların oluşturulmasından yanayız, onun için de gerçek birlik, huzur ve özgürlüğün savunucusu biziz."